

Sygnatura akt IX Cupr 666/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 15 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Zawiślak

Protokolant: Agnieszka Baca-Domin

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2013 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy W.**

przeciwko **U. S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt IX Cupr 666/12

UZASADNIENIE

Gmina W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej U. S. 121, 20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2011 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Strona powodowa wskazała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu prowadzonej przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. we W. (dalej jako Spółka (...)) w dniu 16 lutego 2011 r. na linii (...) kontroler stwierdził, iż pozwana nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Zgodnie z § 8 ust. 2 zasad odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W., stanowiących załącznik do Uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r., w razie stwierdzenia braku ważnego biletu za przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Pozwana zobowiązany jest do zapłaty kwoty 121, 20 zł, tj. należności przewozowej w kwocie 1,20 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 120 zł. Spółka (...) w imieniu strony powodowej wezwała pozwaną do zapłaty. Pomimo upływu określonego w wezwaniu do zapłaty terminu, pozwana należności nie uregulowała.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 5 marca 2012 r., VI Nc-e 56900/12 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanej zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 121, 20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 marca 2011 r. i kosztami procesu w kwocie 90 zł.

Od tego nakazu pozwana złożyła sprzeciw.

Po uzupełnieniu pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. strona powodowa w całości podtrzymała swoje dotychczasowe żądanie.

Po uzupełnieniu sprzeciwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Wskazała, że w dniu 3 marca 2011 r. przy pl. (...)wsiadła do autobusu linii (...). W chwili, gdy ustawiła torby z zakupami i sięgnęła po portfel, by skasować bilet, kontrolerka zażądała okazania biletu. Kontrolerka nie przyjęła tłumaczeń pozwanej, że zamierzała bilet skasować i skasowanie biletu uniemożliwiła.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny

W dniu 16 lutego 2011 r. małaletnia wówczas U. S.wsiadła na przystanku przy ul. (...)we W.do autobusu Spółki (...)linii (...), nr pojazdu (...). Ponieważ wracała ze sklepu, miała przy sobie duże torby pełne zakupów. Po wejściu do autobusu odstawiła torby, a następnie sięgnęła po portfel, z którego wyjęła bilet. W tym czasie autobus był w ruchu. Trwało to ok. 2 minuty. W chwili, gdy szła z biletem do kasownika, od którego dzieliła ją odległość dwóch rzędów siedzeń, drogę zastąpiła jej kontrolerka, której pozwana wcześniej nie zauważyła. Kontrolerka nie przyjęła tłumaczenia pozwanej, że szła właśnie skasować bilet i zażądała od pozwanej dokumentów. Autobus znajdował się wówczas na ul. (...).

Gdy pojazd był na ul. (...), o godz. 16:32 kontrolerka wypełniła druk wezwania do zapłaty za bilet oraz do uiszczenia opłaty dodatkowej (kary) w łącznej wysokości 121,20 zł. Pozwana druk ten podpisała.

Dowód:

- ***wezwanie do zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r., k. 34;***
- ***przesłuchanie pozwanej, k. 88-89.***

Dnia 5 kwietnia 2011 r. strona powodowa działająca przez Spółkę (...) skierowała do U. S. wezwanie do zapłaty kwoty 121, 20 zł.

Wezwanie to pozwana odebrała w dniu 7 kwietnia 2011 r.

Dowód:

- ***wezwanie z dnia 5 kwietnia 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 32-33.***

Pozwana żądanej kwoty nie zapłaciła

Fakt bezsporny

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Gmina W. dochodzi od pozwanej zapłaty należności związanych z wykonywaniem przewozu środkami komunikacji zbiorowej na obszarze miasta W..

Jednym z zadań własnych gminy jest lokalny transport zbiorowy. Gmina W. wykonuje to zadanie poprzez Spółkę (...), tj. spółkę komunalną zapewniającą tabor i obsługę publicznego transportu miejskiego.

Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Zatem obowiązkiem przewoźnika jest wykonanie usługi przewozu osób lub rzeczy, zaś ekwiwalentnym obowiązkiem pasażera (w przypadku przewozu osób) jest zapłata wynagrodzenia. Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu lub przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym (zob. art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe)

W razie skorzystania z usługi przewozu bez uiszczenia opłaty (wynagrodzenia przewoźnika), tj. bez wykupienia biletu, po stwierdzeniu tej okoliczności przez przewoźnika lub osobę przez niego upoważnioną braku odpowiedniego

dokumentu przewozu osób bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego, pasażer, który skorzystał z usługi, zobowiązany jest – niezależnie od obowiązku pokrycia należności za przejazd – do uiszczenia opłaty dodatkowej w wysokości 50-krotności opłaty za przejazd (zob. § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 r. w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, Dz.U. Nr 14, poz.117 i § 8 ust. 4 zasad odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W. przyjętych przez Radę Miejską W. uchwałą nr XXI/682/08 z dnia 15 maja 2008 r.)

W przypadku przejazdu linią tramwajową na terenie W., cena biletu jednorazowego w lutym 2011 r. wynosiła 2,40 zł, wobec czego opłata dodatkowa była równa 120 zł.

Między stronami nie było sporu co do tego, że dnia 16 lutego 2011 r. pozwana skorzystała z transportu miejskiego linią autobusową (...) na odcinku ul. (...). Spór dotyczył natomiast tego, czy pozwana wywiązała się z obowiązku uiszczenia opłaty za przejazd. Strona powodowa twierdziła, że podczas kontroli nie okazała ona ważnego biletu za przejazd, w związku z czym roszczenie o zapłatę należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej jest uzasadnione. Pozwana zarzucała natomiast, że opłatę zamierzała uiścić, do czego nie dopuściła kontrolerka Spółki (...).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej odpowiada art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd oparł się przede wszystkim na dowodzie z przesłuchania pozwanej. W ocenie Sądu były one logiczne, spójne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego a przez to wiarygodne.

Jako dowodzącego zasadności roszczenia strony powodowej Sąd nie uznał natomiast wezwania do zapłaty z dnia 16 lutego 2011 r. Nie dowodzi jej także wezwanie z dnia 5 kwietnia 2011 r. Z wymienionym wyżej dowodem, jako dokumentem prywatnym, nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy (zob. wyrok SN z dnia 2 października 2000 r., I CKN 804/98), każda zaś osoba, mająca w tym interes prawny, może twierdzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistemu (zob. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82). Prawdziwość dokumentu powinna udowodnić wówczas strona, która z niego chce skorzystać (zob. wyrok SN z dnia 21 maja 2009 r., V CSK 439/2008). Nie ma zatem znaczenia, że pierwsze z wezwań, choć podpisane przez pozwaną, nie zawiera pełnego opisu zdarzenia, zgodnego z jej relacją. Nie można także zapominać, iż pozwana jest osobą młodą (w chwili zdarzenia małoletnią), a ponadto zaistniała sytuacja zdenerwowała ją (czemu trudno się dziwić), a zatem mogła nie pomyśleć o konieczności zażądania odnotowania swoich zastrzeżeń przez kontrolera.

Wykazane zostało, że pozwana wsiadła do autobusu linii (...) na przystanku na ul. (...). Pokonanie odległości do kolejnego przystanku zajmuje autobusowi tej linii ok. 2 minuty. Kontrolerka wypisała wezwanie na ul. (...) (tj. w okolicy kolejnego przystanku). Przyjęcie, że część tego czasu zajęło ustawianie w pojeździe toreb z zakupami, które miała przy sobie pozwana, wylegitymowanie pozwanej przez kontrolerkę oraz wypisanie blankietu wezwania, rodzi domniemanie faktyczne, że pozwana udała się w stronę kasownika w niedługim czasie po wejściu do pojazdu. Czas ten był jej potrzebny do odłożenia toreb, odnalezienia w nich portfela, wyciągnięcia z niego biletu i podejścia do kasownika. Nie można pomijać, że autobus był w ruchu, co także powoduje, iż czas potrzebny na ww. czynności wydłuża się, chociażby ze względu na konieczność przytrzymania się, gdy pojazd przyhamuje. Sąd ustalił, iż pozwanej nie dano szansy na skasowanie biletu. Wobec takiego działania kontrolera pozwana nie może ponosić konsekwencji za nie uiszczenie należności za przejazd.

Sąd uznał więc roszczenie strony powodowej za bezzasadne i powództwo oddalił.